

[Diderichsen.]

private initiativ har sine begrænsninger; det er på mange måder vanskeligere for det private initiativ at komme ud til brede kredse og skaffe de tilstrækkelige muligheder i retning af lokaler, lærere osv., og derfor kan jeg med en variation af et skriftsted sige, at man bør støtte det private initiativ, men man må ikke forsømme det offentlige, som jo på mange måder er den instans, der til syvende og sidst har evnen til også at koordinere hele dette arbejde.

Jeg kan heller ikke undlade at nævne problemet med de store oplysningsforbund, hvoraf mange jo i virkeligheden er politiske dækorganisationer, som faktisk, når vi skal sige det rent ud, konkurrerer først og fremmest af politiske motiver. Spørgsmålet er, om man ikke kunne komme frem til en eller anden ordning, så disse oplysningsforbund af politisk karakter mere begrænsede sig til egentlig politisk oplysning; det er vel det, der oprindeligt var tanken med dem, og det forekommer mig, at der trænges så meget til politisk oplysning i vore dage, at det var rimeligt, om man satte kræfterne ind netop på disse felter og ikke prøvede på, om jeg så må sige, at hverve tilhængere til visse politiske ideer og partier ved som en slags camouflage at udføre mere almindelige kulturelle funktioner.

Endelig vil jeg gerne understrege nødvendigheden af en udbygning af samarbejdsorganerne ude omkring i landet og i kommunerne. Der må — som flere talere har været inde på — ske en langt større koordinering end hidtil; ungdomsnævnene er jo mange steder ret ineffektive, nogle steder findes de vel slet ikke, og selv om man giver dem navneforandring, er det ikke sikkert, at de derfor bliver mere effektive. Jeg vil derfor også her fremlægge det forslag til videre diskussion, om man ikke på en eller anden måde kan øge fritidsnævnenes ansvarlighed, således at de får det egentlige ansvar for, at der i vedkommende område gives tilstrækkelige og rigelige tilbud, og at man sammenarbejder alle bestræbelser

sådan, at man nøjagtigt ved, hvilke kvalificerede lærerkræfter og lokaler der er til rådighed, og hvilke foranstaltninger der i det hele taget kan medvirke til, at kræfterne udnyttes så godt som muligt. Med denne koordinering burde der så vel også ske en yderligere forenkling af mange af disse fritidsaktiviteter og deres administration.

Jeg er også glad for, at den endelige bedømmelse af administrationen skal vente til efter 1970. F. eks. kunne man — for bare at nævne et eneste eksempel — spørge: er det virkelig nødvendigt, at der er ungdomsklubber både under socialministeriet og under undervisningsministeriet, og dertil kommer så de nye fritidsgrupper — alt sammen med hver sit særlige sæt af tilskudsregler og sine særlige bestemmelser. Er det ikke muligt at nå frem til, på dette felt som på mange andre, en betydelig større forenkling, hvilket jo så igen vil føre til, at ungdomslederne rundt omkring meget bedre vil kunne finde sig til rette i det administrative virvar og, når de vil løse en bestemt opgave, kan skaffe sig bedre og klarere underretning om, hvor og hvordan de skal gribe en sådan sag an.

Endelig mener jeg også, at lokalespørgsmålet må gribes meget mere energisk an. Vi må vænne os til den tanke — som jeg heller ikke tvivler om at ministeren tilslutter sig — at denne fritidsundervisning er en del af vort skolevæsen på lige fod med anden skolevirksomhed. Det er ikke, som det måske kan ligge i ordet „fritid“, sådan et eller andet ved siden af og noget mere uvæsentligt. Men det må også vise sig i et praktisk spørgsmål som lokalespørgsmålet, at det er en form for undervisning — selv om den foregår i fritiden — som står på lige fod med den almindelige skoleundervisning. Derfor må der være klare regler dels for lokalebrugen, dels for, hvem der har ansvaret for benyttelsen af de lokaler, som eventuelt bruges til andre ting også.

I denne sammenhæng vil jeg endelig sige, at det værdifulde i kulturcentertanken, som